

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobce: **Z. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 499/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2017, č. j. 62 A 189/2016 – 32,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2017, č. j. 62 A 189/2016 – 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 4. 2015, č. j. JMK 32151/2015, sp. zn. S-JMK 32151/2015/ODOS/Fö, zamítl blanketní odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 2. 2015, č. j. MUPO 04863/2015, sp. zn. MUPO 14585/2014 OD. Správní orgán prvního stupně

tímto rozhodnutím rozhodl, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), nezajistil, aby neztotožněná osoba, která dne 29. 5. 2014 v 17:51:22 hod. na ulici Znojemská v Pohořelicích řídila motorové vozidlo registrační značky X, jehož byl žalobce v uvedenou dobu provozovatelem, dodržela povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť tato osoba porušila § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovující, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a naměřená rychlost uvedeného vozidla byla 70 km/hod., po odečtení tolerance měřícího zařízení 67 km/hod. Tím byl porušen § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Tím žalobce spáchal správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za který mu byla podle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela v souladu s právními předpisy.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že správní orgán prvního stupně měl věc odložit nikoli podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ale podle § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť pachatel přestupku již zemřel. Žalobce žalovanému vytknul, že potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoli jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Tím došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[4] Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku, neboť podle žalobce nepostačuje specifikace toliko názvem ulice a obce. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a skutečnost, že ulice Znojemská je dlouhá přibližně 1100 metrů a vede i místy, kde není nejvyšší stanovená rychlost stanovena na 50 km/h. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že jej výzva k odstranění vad podání (odvolání) nemůže zavazovat, neboť nebyl upozorněn na následky zmeškání této lhůty. Podle žalobce neměl být připuštěn jediný předložený důkazní prostředek (výstup z rychloměru), neboť správní orgán prvního stupně neuvádí, že by rychloměr byl v době měření ověřen. Žalobce se neztotožnil s úvahami správního orgánu při stanovení výše sankce, neboť má za to, že mu nemůže být přičítáno jako přítěžující okolnost jeho tvrzení v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, že vozidlo řídila osoba, která následně zemřela.

[5] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Jednalo se totiž o řízení o správním deliktu, které není vedeno podle zákona o přestupcích, nýbrž podle správního

pokračování

řádu, který v případech, kdy zákon nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. Správní orgán prvního stupně disponoval dostatkem podkladů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností zahájit řízení o správním deliktu. Ani v průběhu řízení nebylo nezbytné k dosažení jeho účelu a uplatnění práv žalobce nařizovat ústní jednání a provádět další dokazování. Nedošlo tak k porušení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[6] Žalobci navíc nic nebránilo, aby vznesl námitku, případně uplatnil návrh na provedení dokazování v průběhu správního řízení. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl řádně poučen o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Svého práva však žalobce nevyužil, naopak ve věci podal pouze blanketní odvolání, které ani po výzvě k odstranění vad podání nijak nedoplnil.

[7] Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě, nýbrž může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval a V. K., kterého žalobce bez dalšího označil, tak nemohl správní orgán považovat za osobu podezřelou z přestupku. Na danou situaci tedy nelze aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, jak tomu bylo v posuzovaném případě.

[8] Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že společnost FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustily protiprávního jednání a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání), používá procesní taktiku, v rámci které je V. K. opakovaně označován napříč Českou republikou jako řidič vozidel různých provozovatelů, s nimiž byl spáchán přestupek.

[9] K námitce žalobce ohledně nedostatečného popsání místa spáchání přestupku krajský soud předeslal, že na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o deliktu musí být kladeny přísné požadavky, které však nemohou být nepřiměřené či přehnané. Dostatečnost specifikace místa spáchání přestupku, potažmo správního deliktu, je nutno vždy posuzovat na základě individuálních podmínek daného případu. V posuzované věci konkrétní čas a místo měření rychlosti jednoznačně vyplývá ze záznamu o měření. Krajský soud v této souvislosti poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39.

[10] Z oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyplývá, že k přesnému změření, resp. pořízení fotodokumentace stacionárním rychloměrem, došlo v 17:51:22 hod. v lokalitě Pohořelice, ul. Vídeňská (správně má být Znojemská, pozn. Nejvyššího správního soudu), směr centrum, odjezd, pruh č. 1. Měření bylo provedeno jediným

stacionárním rychloměrem na dané komunikaci, který je pevně spojen se zemí a není možné jej přemísťovat za účelem změny místa měření. Podle krajského soudu tak je situace zcela jednoznačně vymezena popisem skutku a časovým údajem, jakož i určitým úsekem komunikace, a nemůže tak dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení místa spáchání přestupku je proto podle krajského soudu dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.

[11] Soud nepřisvědčil ani námitce, že výzva k odstranění vad odvolání neobsahovala poučení o následcích neuposlechnutí této výzvy, neboť žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když žalobce prostřednictvím zástupce vyzval k doplnění odvolání a řádně jej poučil o tom, jaké náležitosti by podané odvolání mělo mít. Se žalobcem nelze souhlasit, že měl být poučen též o následcích, pokud výzvě nevyhoví, jelikož žalobci nevyhovění výzvě nepřineslo žádné negativní ani neočekávatelné následky. Žalovaný totiž v souladu se správním řádem posoudil zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Poučení, které vyžaduje žalobce, značně přesahuje poučovací povinnost žalovaného podle § 4 odst. 2 správního řádu, neboť se již nejedná o poučení přiměřené povaze úkonu a osobě žalobce, který byl navíc odborně zastoupen. Z § 37 odst. 3 správního řádu navíc nevyplývá povinnost správního orgánu poučit odvolatele o následku neodstranění vad odvolání.

[12] U krajského soudu neobstála ani další námitka žalobce, že je nepřípustný jediný důkazní prostředek ve věci v podobě výstupu z rychloměru. Ověřovací list č. 8012-OL-70116-14, který je součástí správního spisu, totiž dokládá, že měřidlo bylo dne 21. 5. 2014 ověřeno Českým metrologickým institutem z hlediska požadavků zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii.

[13] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V první řadě namítal, že krajský soud nesprávně posoudil, zda určení místa spáchání deliktu jen za pomoci názvu ulice je dostatečné. Krajský soud totiž v zásadě pouze konstatoval, že dle jeho názoru je takové určení místa dostatečné, přitom však pominul argumentaci žalobce, že v ulici Znojemska existuje rozdílná úprava nejvyšší povolené rychlosti. Obdobnou situaci podle stěžovatele posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. Stěžovatel navíc předložil důkazy k podpoře svého tvrzení, že v místě specifikovaném výrokem rozhodnutí je odlišná úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Krajský soud tyto důkazy neprovedl, ani se s nimi nevypořádal. Odkaz krajského soudu na údajnou zřejmost místa vyplývající z podkladů pro rozhodnutí nemůže být dostatečný s ohledem na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že by místo spáchání protiprávního jednání vyplývalo z podkladů rozhodnutí. Ze správního spisu totiž nevyplývá, že by v předmětné ulici byl pouze jeden napevno umístěný rychloměr, ani to, že je pevně spojen se zemí.

[14] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí neobjasnil, na základě čeho dospěl k závěru, že rychloměr byl v době měření ověřen. Žalobce proto v tomto ohledu nemohl v řízení ani v odvolání cokoli namítat. Poukaz krajského soudu na ověřovací list rychloměru není dostatečný, neboť v případě pevně

pokračování

umístěného rychloměru je zapotřebí dvojího ověření, tj. jak ověření samotného měřidla, tak ověření správnosti nastavení boxu, ve kterém je měřidlo umístěno.

[15] Závěrem stěžovatel namítl, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádal s žalobní námitkou, že správní orgán vybočil při rozhodování o výši sankce z mezí správního uvážení a stanovil vyšší sankci, než bylo nezbytné, s odůvodněním, že stěžovatel nebyl schopen prokázat, že řidičem vozidla byla skutečně osoba, kterou jako řidiče označil. Taková skutečnost však podle stěžovatele nemůže být přítěžující okolností a nemůže odůvodňovat vyšší sankce.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu považuje za správný a řádně odůvodněný a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána zcela v souladu s platnou právní úpravou.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel uplatnil, když v kasační stížnosti namítal, že krajský soud se nevypořádal s námitkou, že správní orgán při stanovení výše sankce jako přítěžující okolnost nesprávně zhodnotil skutečnost, že stěžovatel nebyl schopen prokázat, že řidičem vozidla byla skutečně osoba, kterou jako řidiče označil.

[19] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996,

sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

[20] Nejvyšší správní soud konfrontoval odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu s žalobními námitkami stěžovatele, přičemž shledal, že krajský soud zcela vynechal posouzení shora uvedené námitky, že správní orgán při stanovení výše sankce jako přitěžující okolnost nesprávně zhodnotil tvrzení stěžovatele v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, že vozidlo řídila osoba následně zemřelá, které však stěžovatel neprokázal. V rekapitulační části rozsudku přitom krajský soud tuto námitku zmínil. Je třeba zároveň konstatovat, že se nejedná o podružnou námitku či vedlejší argument, jehož vypořádání by bylo konzumováno dalším odůvodněním rozsudku krajského soudu, nýbrž že se jedná o sice stručnou, avšak samostatnou a v textu žaloby pod samostatným bodem uvedenou žalobní námitku, která může mít vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, a je tudíž třeba se s ní vypořádat.

[21] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že jestliže krajský soud v napadeném rozsudku na uvedenou námitku stěžovatele nereagoval, nedostál své povinnosti v řízení o žalobě přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních bodů, jak mu ukládá věta první ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.

[22] Krajskému soudu je dále třeba vytknout (a stěžovateli je třeba v tomto ohledu přisvědčit), že se nezabýval ani argumentací stěžovatele, že v místě jednání naplňujícího znaky přestupku specifikovaném ve výroku rozhodnutí je odlišná úprava nejvyšší dovolené rychlosti a nevyjádřil se k navrženému důkazu (mapě), kterým stěžovatel toto své tvrzení dokládal. Krajský soud tudíž pochybil, neboť byl povinen tyto námitky a důkazní návrhy posoudit a v odůvodnění rozsudku se s nimi vypořádat. V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud poukázat na nedávné usnesení ze dne 2. 5. 2017 ve věci sp. zn. 10 As 24/2015, v němž rozšířený senát rozhodl, že „[s]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.“

[23] S ohledem na výše uvedené, kdy je zřejmé, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1

pokračování

písm. d) s. ř. s. a nezbývá, než jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 téhož zákona, se Nejvyšší správní soud kasační stížností dále zabýval již pouze nad rámec potřebného odůvodnění.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil námitku nedostatečně určitého vymezení místa jednání vykazujícího znaky přestupku. K této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015 – 41, v jehož bodě 37 vyslovil, že „v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).“

[25] V posuzované věci byl skutek vymezen způsobem, který vylučuje jeho nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek. Správní orgán prvního stupně totiž ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání jednání vykazujícího znaky přestupku názvem ulice a obce, výši povolené rychlosti v předmětném úseku, datem a časem, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným.

[26] Konkrétní místo měření rychlosti, na kterém bylo zjištěno jednání vykazujícího znaky přestupku, navíc jednoznačně vyplývá z fotografií pořízených rychloměrem, které jsou přiloženy k oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 5. 6. 2014, sp. zn. MUPO 14585/2014 OD, z nichž vyplývá, že k měření a pořízení fotodokumentace došlo rychloměrem výr. č. GEMVEL004, č. 866, v 17:51:22 hod., v měřicím úseku 466,8 m, v obci Pohořelice, ul. Znojemská, směr centrum, vjezd, pruh č. 1. Poukaz krajského soudu na tyto fotografie považuje Nejvyšší správní soud za relevantní a přiléhavý. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že místo spáchání protiprávního jednání nevyplývá z podkladů rozhodnutí. Poukaz stěžovatele na skutečnost, že ze správního spisu nevyplývá, že by v předmětné ulici byl pouze jeden napevno umístěný rychloměr, není pro posouzení věci relevantní, neboť na uvedených fotografiích je uvedené výrobní číslo rychloměru, a je tedy jasné, kterým konkrétním rychloměrem bylo měření provedeno. To, že se jedná o rychloměr spojený se zemí, lze dovodit z ověřovacího listu k rychloměru, na kterém je uvedeno, že rychloměr byl zkoušen podle metodického

postupu při ověřování úsekových rychloměrů a je umístěn na konkrétním místě (ulice Znojemská v obci Pohořelice).

[27] Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že výrok rozhodnutí je v projednávané věci ve vztahu k místu spáchání přestupku dostatečně určitý. Za přílehavý zdejší soud považuje poukaz krajského soudu na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž Nejvyšší správní soud ve věci, v níž bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno číslem silnice, (tj. jednalo se o obdobnou situaci jako v posuzované věci, v níž je místo spáchání protiprávního jednání vymezeno názvem ulice), v bodě 28 konstatoval, že *„je nutno připustit, že zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že tomu tak bylo.“*

[28] Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, nevyvrací výše uvedený závěr o dostatečně přesném určení místa spáchání jednání naplňujícího znaky přestupku, neboť v této věci bylo místo spáchání skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno číslem silnice a názvem blízké obce, tj. srovnatelným způsobem jako v projednávané věci, kdy bylo vymezeno ulicí a názvem obce, v níž se nachází. Nejvyšší správní soud přitom toto vymezení místa skutku ve výroku rozhodnutí považoval za dostatečné, když v bodě 47 uvedl, že *„se stěžovatelem soud souhlasí v tom, že nedostatečné vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze nahradit jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí. K tomuto závěru ostatně dospěl i rozšířený senát ve výše citované věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Na věci to však nic nemění, neboť formální požadavky na výrok rozhodnutí byly naplněny.“* Tento závěr lze beze zbytku vztáhnout také na projednávanou věc.

[29] K poukazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42 zdejší soud konstatuje, že v této věci se jednalo o případ, kdy nezjištěný řidič vozidla porušil zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a na ulici Jiráskova v Pardubicích a z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo možné dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal a nebylo tudíž možné posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno.

pokračování

[30] S námitkou stěžovatele, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí neobjasnil, na základě čeho dospěl k závěru, že rychloměr byl v době měření ověřen, a žalobce proto v tomto ohledu nemohl v řízení ani v odvolání cokoli namítat, se Nejvyšší správní soud rovněž neztotožnil. Není povinností správního orgánu zabývat se z úřední povinnosti technickými parametry a způsobilostí měřících technických zařízení použitých k obstarání důkazů. Podstatné je, aby rozhodnutí správního orgánu splňovalo veškeré náležitosti uvedené v § 67 až § 69 správního řádu což rozhodnutí správních orgánů obou stupňů splňují. Jiná situace nastane, pokud účastník řízení technickou způsobilost zařízení použitých k obstarání důkazů zpochybní. V takovém případě je pak správní orgán povinen se s námitkou účastníka řízení vznesenou v tomto směru vypořádat, neboť takováto námitka zpochybňuje rovněž důkazní hodnotu důkazů získaných pomocí technického zařízení. Tak tomu však v posuzované věci nebylo, neboť stěžovatel v průběhu správního řízení technickou způsobilost rychloměru použitého k měření nijak nezpochybnil a učinil tak až v žalobě, jak na to ostatně již poukázal také krajský soud.

[31] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že poukaz krajského soudu na ověřovací list rychloměru není dostatečný, neboť v případě pevně umístěného rychloměru je zapotřebí dvojího ověření, tj. jak ověření samotného měřidla, tak ověření správnosti nastavení boxu, ve kterém je měřidlo umístěno. Uvedené tvrzení stěžovatele totiž nezpochybňuje skutečnosti uvedené v ověřovacím listu k použitému rychloměru, v němž je uvedeno, že provedené zkoušky prokázaly, že předmětný silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti, byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Zkouška rychloměru navíc proběhla dne 21. 5. 2014, tj. technická způsobilost předmětného rychloměru k měření byla k tomu oprávněným subjektem (Český metrologický institut) podle relevantních právních předpisů otestována a prokázána těsně předtím (8 dní), než došlo k překročení rychlosti vozidlem stěžovatele, přičemž doba platnosti ověření rychloměru končila až dne 20. 5. 2015.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil, neboť je zjevné, že stěžovatel se úspěšně dovolal důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.).

[33] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby se vypořádal s veškerými námitkami uplatněnými v žalobě.

[34] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[35] Vzhledem k tomu, že stěžovatel soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč zaplatil bezhotovostně na účet Nejvyššího správního soudu dne 14. 3. 2017 a 20. 3. 2017, vznikl mu přeplatek na soudním poplatku ve výši 5.000 Kč. O vrácení tohoto přeplatku na soudním poplatku proto Nejvyšší správní soud rozhodl ve výroku II. tohoto rozsudku, a to na základě § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Třicetidenní lhůta k vrácení vychází z § 10a odst. 1 téhož zákona.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu